

АГАТА КРИСТИ

ИЗГУБЕНИТЕ ДИАМАНТИ

Превод от английски: Невяна Кънчева, 1975

chitanka.info

По едно време започнах да забелязвам в поведението на Поаро признаци на растяща неудовлетвореност и нервност. Тъй като в този период нямаше интересна работа, моят миниатюрен приятел не можеше да използва своя остър ум и прочутия си дедуктивен метод.

Една сутрин той с раздражение захвърли вестника.

— Боят се от мен вашите английски престъпници, Хейстингс, боят се. Когато в къщата се появи котка, мишките престават да крадат сирене.

— Повечето от тях може би и не подозират за вашето съществуване — разсмях се аз.

Поаро ме погледна с укор. Той си въобразяваше, че целият свят е зает само е това — да мисли и говори за Еркюл Поаро. Няма да споря: Поаро си е създавал репутация в Лондон, но съм далеч от мисълта, че само името му е достатъчно, за да всява ужас в престъпния свят.

— Какво мислите за неотдавнашния грабеж сред бял ден в бижутерията на Бонд стрийт?

— Добре направено — с одобрение кимна Поаро. — Но това не е по моята част. Само гола дързост, никаква изтънченост. С помощта на оловно въже човекът разбива огледалното стъкло на витрината в бижутерията и открадва няколко скъпоценни камъка. Съзнателни граждани веднага го задържат, пристига полицаят. Злосторникът е хванат на местопрестъплението, у него намират откраднатите скъпоценни камъни. Препращат злодея в полицейския участък и там става ясно, че намерените скъпоценни камъни не са нищо друго, а фалшификат. Истинските престъпникът е предал на свой съмишленик — един от споменатите съзнателни граждани. Разбира се, той ще постои в затвора, но след изтичане на присъдата ще стане притежател на значителна сума. Да, не е лошо измислено, въпреки че аз бих могъл да съчиня нещо по-добро. Жалко, Хейстингс, че имам здрави морални устои. Иначе за разнообразие не би било зле да поработя не на страната на закона, а против него.

— Не се отпускате, Поаро! Вие сам знаете, че в делата по вашата част нямате равен на себе си.

— Но засега няма нищо по моята част.

Вдигнах вестника от земята.

— Ето, тук пишат за загадъчното убийство на някакъв англичанин в Холандия — съобщих аз.

— Винаги пишат така, а после става ясно, че е ял рибена консерва и смъртта е била съвсем естествена.

— Е, виждам, днес ви се мърмори.

— Охо! — каза Поаро, приближил до прозореца. — Ето, по улицата върви, както пишат в романите, „дама с воал“. Тя се изкачва по стълбата, звъни — идва при нас за съвет. Може би нещо интересно. Такива красиви и млади жени скриват под воал лицето си само в сериозни случаи.

След минутка доведоха посетителката при нас. Да се разгледа лицето и беше невъзможно, докато тя не вдигна гъстия воал от черни испански дантели. Тогавя се убедих, че интуицията не е подвела Поаро; даматя действително се оказа много красива, имаше светли коси и големи сини очи. Съдейки по скъпоструващата простота на роклята ѝ, аз стигнах до извода, че тя принадлежи към висшите кръгове на обществото.

— Мосю Поаро — даматя започна да говори с мек, мелодичен глас, — аз попаднах в голяма беда и едва ли мога да се надявам на помощта ви, но съм слушала толкова чудеса за Еркюл Поаро, че дойдох да ви помоля да извършите невъзможното и вие в буквалния смисъл сте моята последна надежда.

— Невъзможното винаги ме интересува — каза Поаро. — Продължавайте, мадамозел, моля ви.

Нашата прекрасна гостенка се поколеба.

— Бъдете откровена — добави Поаро. — Не крийте нищо от мен.

— Е, какво пък, ще ви се доверя — каза накрая даматя. — Чували ли сте за леди Милисент Касъл Вон?

Аз с любопитство я погледнах. Известието за годежа на леди Милисент с младия херцог Саутширски се появи в пресата само преди няколко дни. Аз знаех, че тя е дъщеря на обеднял ирландски лорд, а херцог Саутширски минаваше за един от най-блестящите женихи в Англия.

— Това съм аз — продължаваше момичето. — Вие сигурно четохте във вестниците за моя годеж. Аз щях да бъда най-щастливото момиче в Англия, ако не беше, мосю Поаро, моята ужасна беда! Този човек, този мерзавец Левингтън, той... аз не знам как да ви разкажа за

това. Някога, когато бях само на шестнадесет години, написах писмо, а той, той...

— Вие написахте писмо на този мистър Левингтън?

— Не, не, не на него. На един войник, той много ми харесваше — убиха го на фронта.

— Разбирам — съчувствено каза Поаро.

— Това беше глупаво и необмислено писмо, но, мою Поаро, нищо повече, освен писмо. Там има фрази, които... които могат да се тълкуват двояко.

— Разбирам — каза Поаро. — Това писмо е попаднало в ръцете на мистър Левингтън.

— Да, и той заплашва, че ще го изпрати на херцога, ако не го откупя с една огромна сума, която съвсем не съм в състояние да намеря.

— Мръсна свиня! — не се сдържах аз. — Моля за извинение, леди Милисент.

— А не е ли по-добре да признаете всичко на своя бъдещ мъж?

— Не бих посмяла да направя това, мою Поаро. Херцогът има много странен характер, той е ревнив подозрителен и склонен да вярва в лошото. За мене е по-добре веднага да разтрогна годежа.

— Колко жалко! — Поаро придружи тези думи с изразителна гримаса. — Но какво чакате от мен, миледи?

— Може би ще успея да уговоря мистър Левингтън да се срещне с вас. Ще кажа, че съм ви упълномощила да обсъдите с него този въпрос. Възможно е той да снижи цената.

— Каква сума поиска?

— Двадесет хиляди фунта стерлинги. Това е невероятна сума. Страхувам се, че не бих могла да събера и хиляда.

— А не можете ли да вземете тези пари назаем и да се разплатите след женитбата? Но не, няма да ви дадат и половината от тях. Освен това, видите ли, на мен ми е неприятна само мисълта, че може да ви се наложи да плащате. Не! Изобретателността на Еркюл Поаро ще засрами вашите неприятели. Пратете ми този мистър Левингтън. Ще може ли той да донесе писмото със себе си?

Момичето поклати глава.

— Не мисля, твърде е внимателен.

— И няма никакво съмнение, че писмото е у него?

— Той ми го е показвал в своя дом.

— Вие сте ходили у него? Колко необмислено, миледи!

— Мислите ли? Но аз нямах друг изход. Надявах се, че мога да го трогна с молбите си.

— О, боже! Левингтъновците от този свят не се трогват от молби. По-скоро той ще приеме вашето унижение като потвърждение за важността на този документ. Къде живее той, този пречудесен джентълмен?

— Буена Виста, Уимбълдън. Аз отидох там, когато беше вече тъмно...

Поаро изстена.

— В края на срещата го предупредих, че ще съобщя в полицията, но той само издевателски се разсмя. „За бога, леди Милисент, съобщете, щом искате“ — каза той.

— Да, едва ли полицията ще се окаже полезна в този случай — промърмори Поаро.

— „Но мисля, че ще бъдете по-умна“ — продължи Левингтън. — „Ето вашето писмо в тази малка китайска кутия.“ Той го държеше така, че да мога да го видя. Опитах се да грабна листчето, но Левингтън се оказа по-ловък от мен. С ужасен смях той взе писмото и го вдигна в малката дървена кутийка. „Тук то е в пълна безопасност, бъдете уверена — ми каза той. — А самата кутийка се пази на такова сигурно място, че вие никога няма да се доберете до нея.“ Погледът ми се задържа на малкия сейф в стената, но Левингтън поклати глава и каза със смях: „Не, аз имам по-хубав сейф от този.“ О, колко е отвратителен той! Мосю Поаро, ще можете ли да ми помогнете?

— Не губете вяра в татко Поаро. Ще намеря изход.

Поаро галантно изпрати прекрасната клиентка до стълбата, а аз си мислех, че колкото и да са успокоителни неговите уверения, ще имаме работа с костелив орех. Когато Поаро се върна в стаята, аз му предадох мислите си. Той унило кимна с глава.

— Да, в този случай не може да се каже, че решението е лесно. Той е господар на положението, този мосю Левингтън. Засега не знам как трябва да постъпим, за да провалим плановете му.

Мистър Левингтън ни посети в назначеното време същия ден. Леди Милисент беше го охарактеризирала вярно като отвратителен човек. Той се държеше шумно и авторитетно. Лекото презрение на Поаро той прие със смях и въобще се показва господар на положението. Поаро изглеждаше обезкуражен и потиснат.

— Е, какво, джентълмени — каза Левингтън и взе шапката си. — Струва ми се, че не стигнахме до никакво споразумение. Значи обстоятелствата са такива. Аз правя на леди Милисент отстъпка и за това тя трябва да благодари само на своето очарование — при тези думи на лицето му се появи отвратителна гримаса. — Например, осемнадесет хиляди. Днес заминавам за Париж — имам да свърша нещо дребно там. Ще се върна във вторник. Ако във вторник вечер не получа казаната сума, писмото ще се озове у херцога. И не ми казвайте, че леди Милисент не е в състояние да намери тези пари. Някои от нейните приятели ще бъдат щастливи да направят услуга на такава очарователна жена.

Кръвта нахлу в лицето ми и аз направих крачка напред, но Левингтън беше се измъкнал вече от стаята.

— Боже мой! — възкликнах аз. — Трябва да се предприеме нещо. А вие, Поаро, струва ми се, спокойно се примирихте с поражението си.

— Вие имате чудесно сърце, приятелю мой, но сивото ви мозъчно вещество е в плачевно състояние. Аз нямах намерение да поразя мистър Левингтън със способностите си. Колкото по-малодушен му изглеждам, толкова по-добре.

— Защо?

— Колко странно — промърмори Поаро, спомняйки си нещо, — че точно преди идването на леди Милисент аз изказах желание да поработя против закона.

— Да не би да се каните да извършите кражба с взлом в дома на Левингтън, когато него го няма? — ужасих се аз.

— Понякога, Хейстингс, бързината на вашето мислене просто ме удивлява.

— Ами ако вземе писмото със себе си?

Поаро поклати глава:

— Малко е вероятно. Очевидно той има някъде скривалище, което смята за напълно сигурно.

— Кога ще се заловим за... е, за работа?

— Утре вечер. Оттук ще излезем например в единадесет.

В уреченото време аз бях готов за нощно излизане: бях облечен в тъмен костюм и тъмна мека шапка. Поаро благосклонно ме огледа.

— Както виждам, добре сме се подготвили за ролята си — отбеляза той. — До Уимбълдън ще стигнем с метрото.

— Нищо не носим със себе си? Имам предвид инструменти за взлом.

— Скъпи мой Хейстингс, Еркюл Поаро никога не действа с такива груби методи.

Засрамен, замълчах, любопитството не ми даваше покой.

Точно в полунощ влязохме в малка градина на крайградското имение Буена Виста. Домът глъхнеше без светлина и звук. Поаро веднага приближи до прозореца, гледащ в двора, вдигна плъзгащата се рамка и със знак ми каза да вляза.

— Откъде разбрахте, че именно този прозорец е отворен? — шепнешком го попитах, защото това, което се случи, ми се стори свръхестествено.

— От това, че тази сутрин аз собственоръчно изпилих райбера.

— Какво?

— Да, да, точно така просто се обяснява всичко. Аз дойдох тук, показах фиктивно удостоверение и едно от служебните удостоверения на инспектор Джап. Казах, че съм изпратен по препоръка на Скотланд Ярд да поставя специални ключалки, които мистър Левингтън е пожелал, за да се застрахова от крадци по време на отсъствието си. Икономката прие идването ми с ентузиазъм, защото напоследък били извършени два опита да се проникне незаконно в този дом, въпреки че злосторниците не задигнали нищо ценно. Очевидно нашата идея е хрумнала на още някого от клиентите на мистър Левингтън. Аз разгледах всички прозорци направих някои малки приготовления, казах на прислугата да не докосва прозорците до утрешния ден, защото съм прокарал особена електрическа инсталация и грациозно се отдалечих.

— Наистина. Поаро, вие сте неповторим.

— Приятелю мой! Това беше по-просто от всичко. А сега да се заловим за работа! Прислугата спи в горните помещения, затова ние почти не рискуваме да събудим някого.

— Струва ми се някъде в стената беше вграден сейф?

— Сейф? По дяволите! Тук няма никакъв сейф. Мистър Левингтън не е глупав човек. Ще видите, че е измислил скривалище по-умно от какъвто и да е сейф. Сейфът е нещо, което на първо място ще започне да търси всеки глупак.

След това ние започнахме подробен обиск. Но след като прехвърлихме решително всичко за няколко часа, трябваше да признаем усилията си за безплодни. Забелязах по лицето на Поаро признаци на гняв.

— Дявол да го вземе, нима може Еркюл Поаро да претърпи поражение? В никакъв случай. Дайте да се успокоим, да поразмислим, дайте най-после да се възползуваме от нашето сиво мозъчно вещество.

За известно време той притихна, съсредоточено намръщи вежди, а след това забелязах в очите му така добре познатия ми зелен блясък.

— Какъв съм тъпак! Кухнята!

— Кухнята — възкликнах аз, — но това е невъзможно! Вие забравяте за слугите.

— Разбира се, тъкмо така биха си казали деветдесет и девет души от сто! Именно по тази причина кухнята е идеално място за скривалище. Напред към кухнята!

Пълен със скептицизъм, аз се повлякох след него и започнах да наблюдавам как той преглежда панерите за хляб, чука по тавите, пъха си дори главата в газовата печка. Накрая, уморен да съзерцавам всичко това, се върнах в кабинета. Бях уверен, че тук и само тук ще намерим скривалището. И отново започнах щателен обиск, но забелязах, че часът е вече пет без петнадесет и скоро ще просветне, затова се върнах пак в кухнята.

За мое изумление Поаро стоеше във въглищната яма, без да обръща внимание на тежките поражения, нанесени върху изискания му светъл костюм.

— Да, да, приятелю мой, повреждането на дрехите противоречи на моите навици, но какво да се прави?

— Мислите, че Левингтън е закопал писмото под въглищата?

— Ако хубавичко си отворите очите, ще видите, че аз съвсем не разглеждам въглищата. В действителност видях, че на една лавица зад въглищата са захвърлени няколко цепеници за отопление на камината.

Поаро ловко ги прехвърли долу. Внезапно той прошепна:

— Дайте ножа си, Хейстингс!

Подадох му ножа. Поаро го заби в дървото и цепеницата се разтвори на две части. Тя беше акуратно изпилена отвътре, а в центъра ѝ беше издълбана кухня. От тази кухня Поаро измъкна дървена кутийка, китайска изработка.

— Браво! — изкрещях извън себе си от възторг.

— Тихо, Хейстингс, доста повишихте гласа си. Да излизаме оттук, докато не ни е сварил изгревът.

Като пусна кутийката в джоба си, Поаро леко изскочи от ямата, пооправи, доколкото беше възможно, костюма си и ние по същия път, по който проникнахме тук, забързано напуснахме този дом и тръгнахме за Лондон.

— Все пак, какво необичайно за скривалище място — казах, за да се оправдая. — Нали всеки би могъл да използва тази цепеница, за каквото тя всъщност служи?

— През юли ли, Хейстингс? Освен това тя беше поставена на долния ред на камарата. Аз бих казал — много остроумно скривалище. А ето и едно такси. Сега — в къщи, а там — вана и освежаващ сън.

След нощните приключения аз спях до късно. Когато около един часа влязох в гостната стая, с учудване видях Поаро, облегнат на гърба на креслото, сякаш нищо не е било, да чете писмото — явно извадено от разтворената китайска кутийка, която беше до него. Поаро приятелски ми се усмихна и почука по листа, който държеше.

— А тя е права, тази леди Милисент. Херцогът никога не би ѝ простил такова писмо. То съдържа най-екстравагантните уверения, които някога съм срещал.

— Вие ли сте това, Поаро — казах не без възмущение. — Защо четете чуждото писмо? Така не бива да се постъпва!

— Нима? А ето аз, Еркюл Поаро, постъпвам така — невъзмутимо отговори моят приятел.

— Освен това — продължих, — смятам, че вчера, като се възползвахте от официалното удостоверение на инспектор Джап, вие играхте нечестно.

— Но аз не играя, Хейстингс, аз разследвам дело.

Вдигнах рамене, безполезно е да се спори с човек, упорит като него.

— Някой върви по стълбата — каза Поаро, — трябва да е леди Милисент.

Когато нашата прекрасна клиентка влезе, лицето и изразяваше безпокойство, което се смени с удовлетворение, като видя писмото и кутийката в ръцете на Поаро.

— О, мосю Поаро, вие сте цял вълшебник! Как можахте да направите това?

— Като използвах най-осъдителни методи. Но мистър Левингтън няма да ни търси отговорност. Това е вашето писмо, миледи, така ли?

Тя бегло погледна писмото.

— Да, о, как да ви благодаря? Вие сте чудесен, вие сте просто удивителен човек! Къде беше скрито?

Поаро и разказа.

— Вие сте умник! — тя взе кутийката от масата. — Ще я взема като сувенир.

— А аз, миледи, се надявах, че ще я оставите на мен, също като сувенир.

— Аз ще се опитам да ви изпратя сувенир по-хубав от този — в деня на моята сватба. Няма да имате повод да ме смятате за неблагодарна, мосю Поаро.

— Удоволствието да ви услужа за мен значи повече от един чек, затова с ваше позволение, аз все пак ще оставя кутийката у себе си.

— Ах, не, мосю Поаро, тя непременно трябва да остане моя — шеговито извика гостенката и бързо протегна ръка, но ръката на Поаро се оказа по-бърза и легна върху кутийката.

— Смятам, че не е така — тонът на Поаро се промени.

— Какво искате да кажете? — гласът ѝ, струва ми се, започна да звучи по-рязко.

— Каквото било — било. Позволете ми сега да извадя от кутийката останалото и съдържание. Видите ли, първоначалната

вместимост на кутийката е наполовина намалена. В горната и част е компрометиращото писмо, а в долната, на дъното...

Поаро направи едва забележимо движение и измъкна ръката си. На дланта му лежах четири бляскави скъпоценни камъка и два млечнобели бисера.

— Ако не се лъжа, тези скъпоценности неотдавна са откраднати от бижутерияния магазин на Бонд стрийт — някак на себе си каза Поаро. — Впрочем, Джап сега положително ще ни каже.

За мое крайно изумление, от спалнята на Поаро излезе самият инспектор Джап.

— Струва ми се, това е ваш стар познат — вежливо се обърна Поаро към леди Милисент.

— Хванах се, дявол да го вземе — каза леди Милисент, изменяйки напълно маниерите си — ах, ти, стар лукав дявол! — тя погледна Поаро, едва ли не с възторжен израз.

— Да, мила моя Герт — каза Джап. — Този път май че ти е изпята песента! А не мислех, че така скоро ще се срещна с теб. Моят приятел, който тези дни идва тук и се нарече Левингтън, също заловихме. Между другото истинският Левингтън — интересно кой от вашата шайка го уби в Холандия. Мислехте, че носи „стоката“ със себе си, така ли? О, не! Той добре ви измами всичките — взе и скри камъчетата при себе си в къщи. Вие пратихте двама души да търсят скривалището, след това се облекнахте на мосю Поаро, който благодарение на невероятно щастливия случай намери скъпоценностите.

— Е, какво, наприказва ли се, или още не си? — попита доскорошната леди Милисент. — Хайде, хайде, по-леко! Аз сама ще тръгна. Иначе може би ще кажете, че не съм истинска леди. Привет на всички!

— С обувките нещо не беше в ред — сънно проговори Поаро, а аз продължавах да стоя в нямо изумление. — Натрупал съм известни наблюдения върху вас, англичаните. Знам, че истинските леди, родените леди, винаги са извънредно придирчиви по отношение на обувките. Една леди може да бъде облечена с износени дрехи, но тя винаги е добре обута. А тази леди Милисент беше с нова, скъпа рокля и евтини обувки. Малко вероятно беше да познавам истинската леди Милисент лично — тя е в Лондон отскоро, а освен това нашата млада

позната действително има някаква повърхностна прилика с леди Милисент. Както вече казах отначало обувките извикаха у мен подозрение; освен това цялата тази нейна история, воалът, не ви ли се струва, че са прекалено мелодраматични? За китайската кутийка с компрометиращото фалшиво писмо навярно знаеха всички членове на бандата, но цепеницата е била собствено изобретение на покойния мистър Левингтън. Е, Хейстингс, струва ми се, че ще престанете повече да ме обиждате като оня ден, че името ми е неизвестно в престъпния свят. Истината е, че те даже прибягват до помощта ми, когато се чувствуват безсилни.

Разказът е публикуван в списание „Космос“, брой 5 от 1975 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.